

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΧΑΝΙ

Ζ'.

— 'Ο Θεός να λυπηθεί άποψε τον κοσμάκη, κι' έκείνους τους παύρους, που είναι στις προφυλάξεις. Χαλάει έξω ο κόσμος! Είναι οι εχθροί.

— Βοή τι μοιρολογάτε αυτό! Νερό βρίζατε που σας είπα: φρούταξ' ό λογίαξ.

—'Ο,τι και να νά φέρει μου...

— Νερό δεν έχει, γίνε λογία μου. "Αν θέλης από μιά γουβιά, να τό γεμίσω τό παγοθύ, μιά είναι λάσπη τό νερό, ό θολό..."

— 'Ο,τι και νάναί φέρει μου.

Τό νερό ήτανε θολό και κόκκινο σάν αίμα, πραγματικός. 'Ο λογίαξ έβαλε τό μαντήλι του στό παγοθύ τό χείλος, τό διέλιξε έτσι τό νερό κι' έφυε.

— Χα, α, α, α, α, α, α! είτε σφουγγίζοντας τά χείλη του και εύφρανόμενος. "Εσθίσα τί φρούτα! ... Νεράκι και να ήτανε! ... Στά Γιαννιτάσι σφίξαμε και πορροίσαμε τό νερό που μαζεύονταν σπάν άλόγον τις πατημασιές! ...

Τόν μνημήχανε και οι άλλοι με τά άκαθάριτα μαντήλια τους, κι' έπέσαιε να κοιμηθούμε.

— 'Όταν πλεγάσαμε και μεις, πέντε—έξ έξόνου έξακολουθούσαν σιγά-σιγά κάποιο σακουμάδι, που τους διακόσωνε όταν προτοκίναμε στό γάνι:

— «.....Λαπών ή Βασιλοπούλα, όσον έξ, είχε τρία σακούδια. Σπάζει τό ένα καρδί βγαίνει ένα φέρεμα, που είχε τον ούρανο με τ' άστρα, τί γή με τό λουλούδια της, τί θάλασσα με τά καλά της. Τό άλλο καρδί είχε ένα άλογο φτερωτό, άπορο και καθαρό σάν μέρα.....»

— Βοή μιαγκωφίθρες, άκούσε άξανα τί χορηγία φωνάτα του λογία, δεν λέγατε τώρα να ξερωθήτε! Η Βασιλοπούλα είναι Βασιλοπούλα και μπορεί να κοιμηθή σάν τις κατσίκες, μιά σεξ, βοή ζωντανά, θα σρωθήτε τά χαράματα και Κίρκουσ ούδε, άν θα κοιμηθούμε άπνο φράδν! ...

Οι εύωνοι έλουφρασαν! ... Μιά νέα γκαρίνα άναγει για μιά στιγμή. Έπρεπε να μείνει ένας σκοπός για να φυλάει τους άλλους. Άλλά ποιος; "Όλοι ή θέλαν να προτοκιοηθώδινε, γιατί σε λίγο θα ξημέρωνε, κι' έτσι, άποιος φιάλαγε θα έχανε τον ύπνο του. Άπό τις φρονές, ό καρροτσέρης που φοράλλε σάν να έτοιγίζονταν κανένα σκοριασμένο μαχαίρι, σίρωσε τό δασύ από την άκουρητά κεφάλι του, με τί χορηγία του μίτη και τά κλειστά του μάτια και φώναξε:

— Όσο, στό Θεό σας, θα μιά άφήσετε να κοιμηθώδινε έπί τέλους; Μπούρου, μπούρου, μπούρου λέτε νύχτα, σάν παληόμιοι κάνουν αυτά τά στόματα! ...

***

Θά ήταν ός μιά όρα, που να κοιμόμιοι. Είχα για προσκέφαλό μου τό σακκάδιο, μιά δεν έξέρω πως, τό σακκάδιο μου έφυγε από τί θεοί του και τό αντίκατέστησαν δυό πόδια! ... Επάνο σε μένα είχε χείρ και βαρικομώδινε ένας εύωνος, τόσο βαρεια κι' εύάριστα, που λυπηθήκα να τον ξεπνήσω. Άλλωστε, με τό σάμα του, μ' έξέστανε σάν κάλωμα διπλό, γιατί έπαιωνε και στάχτωνε τώρα ή φωτιά και ή πυράδα είχε πέσει...

"Όλοι κοιμόντοσαν μαζάρια τώρα, ξένοι άπ' τά βασάνια τους, βυθισμένοι στα ύνειρα τους και μιά ήσυχια νεκρική έδασίλιε στ' άπέραντα, στό σκοτεινό τό χάνι... Κάτω έχει στό βάθος, πίσω από τί οθονιά, έλιούζαζαν θαμπά-θαμπά ή άστρες του σκοτοιμένου Τούζου του κάλτσες, που Τούζου που κοιμότανε κι' αυτός τον ύπνο του, τον ύπνο τον άόνο κι' άδιάκριτο...

— 'Ετσι μ' έκλεβε πάλι ό ύπνος, όταν θόρυβος και ταραχή και φωνές και χαλωσιός κόσμος άκούστηρε, σάν να όρχάντε άπ' έξω, μακριά. Πεταχτήκαμε δίω ξαφνιασμένοι.

- Τι είναι;
- Τι συμβαίνει;

Άλλαγαμές άκούγονταν και βρόντοι. Οι στρατιώτες άποζαζαν τά τουφέκια τους κι' έτρέξεσαν στην πόρτα. Μόλις τον άκούσαν κωχώς βαρηξιά και παγομένες πιτσιλίδες βροχής κήχαν μεσα, άναστάτωσε ό άέρας τί φωτιά και σήκωσε σύννεφο τί στάχτη. Ζωστήσαν δίω τις μάλιασες τους και ηθοδοσαν έξω, ένδ' ό καρροτσέρης έτριβε τό πόδι του και κούτσαινε άκομπόδιντας στό τουφέκι του άπάνω.

— 'Όχι, πάρτε με κι' έμένα, μουδιάσα μουρέ παιδιά!

Κι' έπέσαιε να κοιμηθώδινε...

Δέν προχωρήσαμε λίγα βήματα και συνατήσαμε μερικους τρομαγμένους Τούζους, κωχρους, άναμάλλασμένους και μωσχύνους. Έτοχαν έπιπόλητοι, μέσα στό γάνι τό θανάμιο, σπρόνοντας ημίμιά τά χείρα τους, πέφτοντας στα γόνατα των εχθρόνων και φωνάζοντας:

— 'Αμάν! 'Αμιάάάάά! 'Αμάν!

Κάτι συνέβαινε φάνεται στό χωριό. Μά τί; Κανείς δεν μπορούσε να τους καταλάβη. Τους νάναμε νόμια να ήσυχάσωμε και τους έπτοραμε μαζί μας. Νύχτα άκούμα, σκοτάδι πηχτό, χιονιάξ, που έκανε να τσοθουν τ' αϊτία μας. Τώρα άκορητόντοσαν από πάνω άπ' τό χωριό σκορριζιμιά και θρήνη γυναικών, κλαψιφορισμοί μικρών παιδιών και βρόντοι βαρειοί και ήληροί, σάν να τσάζαζαν πόρτες.

Οι Τούζου μαδοσαν τά κεφάλια τους κι' άφιναν κάτι θρήνους δυνατούς, που ι' έξαναν ν' άνατριγιάζω.

Κάτι έλεγαν, κάτι θέλαν να μιά ποιν με χειρονομίες για να τους νοούσωμε, μιά δεν καταλάβαιναμε.

— 'Αμάν! ... 'Αμάν! ...

Σάν πλησιάσαμε στό χωριό, κάτι άνθρωποι ψηλοί, χορηγιοί, τετράγονοι, λιγνοερχόντοσαν μέσα στους στενούς του δρόμους, πατώντας βαριά, με κάτι φασκιωμένα πόδια, σάν άκούδρες, μέσα στις λάσπες. Έπιπνοερχόμιοσαν στα σπίατα, έξοσαν γυναιξές ήμύγινης στό δρόμο, πετοχάν παράμια από τά παρόδον ή ή τά φορητόντοσαν και τά μάζεφαν σ' ένα μέρος του δρόμου. Θρήνοι, καποτε και κωραγές πηχτές και βόγγου άντηρηόσαν από παντού. Ένα παιδάκι στρογγυλοκόμο, έκείστο στις πλάκες, με άνομμένο σαν καρπούκι τό κεφάλι του! Τό αίμα του έτορε σάν κόκκινο κρασί! Πιό πέρα, λίγα βήματα, ένας τεράστιος Τούζος ήταν έπιπνοέρος νεκρός, σάν κορμός δέντρου, λιάνοντας από την μιά άκρη ως την άλλη τό κάλυπτημ! ...

Οι περιεργιοί, οι χορηγιοί, οι βαρυντημένιοι έκείνο άνθρωποι, μόλις μιά είδαμε να τρέχουμε, κοντοσταθήσαν στον σπιτών τά άνογώρια και τις μιάδρες. Ένας που ήτανε στό χωριό την είσοδο, φυλάει τον, κάτι που είχε σε μιά βρογιασμένη γλώσσα κι' άμύσος τους είδαμε να βγαίνουν και να κωνάνε χαμρετώντας μας τά δίλα τους.

— Όφφφφφφφφφφ!

Ήσαν 10—12 Βούλγαροι άντάρτες, με γένια κόκκινα, σάν άλόγοιτρες, και μαλλιά σάν πατάδες, που γυαλίσαν από τί βροδία. Κόκκινοι στό πρόσωπο, σάν να ήσαν με αίμα άλεμμένοι, άναμίοιοι, άγριοι, μεθυσμένοι από τό ήρωδό της σαγαγής κρασί κι' από τις άραγής τί βουλιμία. Ένας βαστοδνε ένα τεκεοβρι βρογμένο από αίμα. Φοροδανε κάτι ερωμιδιά φορματια, γαβριοισμένα με σερήνια μαύρα, και ήσαν καταταλακωμένοι κι' ακάβαρτοι, άπονητότες όσημν άπάντο άνθρωποι κρέατος, που μιά έξεργε άναγούλα. Τά πόδια τους τά είχαν φασκιωμένα με φανέλλες λευκές κι' είχαν χορηγίονε έτσι, που άναγκάζονταν να περπατούν με άνοχητά τά σκέλη των, ένα βάδισμα βαρειοδό και όργαδωδές ζώον! ... 'Όσανε όμως τεράστοι, με στρογγυλόξ όμως γερουξ και σπιδρομώδινε μτρατάσα! ... 'Όταν μιά έλλησισαν μιάς φωνάσανε και πάλιν:

— Όφφφφφφφφφ!

Και μιά χαλοδσαν στη πανδασία τους, γνέφοντάς μας, ότι ξεποστρωφαν πολλούς άπ' τό χωριό και άπλοναν να μιά πάσωμε τά χείρα.

Ένα χιτίμια όμως στό πρώτο χείρι του κομητατζή που τάπιωνε για χαμρετοίρα, έκ μέρος του λογία των εχθρόνων που έκανε να ξαρητόντω. Τραβηρήσανε στην άκρη κι' άρχισαν με κάτι βροχεξιά και τραγείξ φωνές να διαμαρτύρονται και ν' άπειλούνε με τά χείρια. Άπό δίω αυτό τό κακό και τις φρονές διακρίναμε τις λέξεις:

— Μπουργκάτσκο! Μπούλγκαρ, Μπουλγκόρ, Μπουλγκάρτσκατα.

— Μπουλγκάρτσκατα και!

Μπουλγκάρτατα, τους άπάντησαν ό Μένγγλης. Γιατί μου πλιατσικολογάτε και σαράζετε άδικώς τους ανθρώπους;

Ένας από αυτούς που μισόξερε τά έλληνικά, θέλησε τότε να μιά έξηγήση επώς Τούζου είναι, σαράζω τους χροιάξεται, πως αυτοί ξεπάτορσαν κι' άλλα Τούζουκα χωριά, πως έτσι κάνει ό στρατός τους και ότι τώρα ήθοναν να καθαρίσωμε τον τόπο κι' έδώ πέρα! 'Ημεις οι Έλληνες συνετώξ δεν είμαμε δικαίωμα να τους έμποδίζωμε, κι' έπρεπε να προσέχωμε να

— Τι κάνεις αυτό, μουρέ; ...

μή τα βάζουμε μαζί τους, γιατί είνε Βουλγάροι αυτοί, και τὰ μαχαίρα τους τὰ ξεφούν βλοί έχει γύρω.

Τους απάντησαμε ότι τώρα πεινά τὸ μέρος αὐτὸ ἔγινε ἐλληνικὸ καὶ πῶς κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βλάπη τους χωρικοὺς.

Ἐκεῖνοι φρίκνουν σάν νὰ μὴ καταλάβαιναν.
 Ἐνας μάλιστα ἀντάρτης, ψηλὸς, τετράγωνος, κροταφόμομος, δασυς, πυρόξανθος μὲ μαλλιαρὸ στὸ κεφάλι του καθοῦνα, ἔσπρωξε κάποιον φαντάρο ποὺ τὸν πλησίασε.

Μιὰ ὑποκοπανιὰ ὅμως ποίφαγε στὴν πλάτη τὸν γρόμμεο σάν νταμάρι κάτω καὶ βροντήξανε θανάτὰ τὰ ὄπλα του στὸ πλαζόστρωτο ἀπάνω. Ἐνας θέλησε νὰ κινηθῆ, ἀλλὰ ἄλλη κοντακιὰ τοῦ ἔξερανε κ' αὐτὸ τὸ χέρι.

Ἐνα-δὺο χτυπήματα ξαφνικὰ ἀκόμα, κ' οἱ ἄλλοι ἀντάρτες παραδόθηκαν. Ἔδωσαν τὰ ὄπλα τους κ' ἀφέθηκαν νὰ δεσποῦν, δὺο-δὺο, μὲ τοὺς σκονίνοντας τὸν ἐνζῶνιον καθαρτήρας. Ὄταν τοὺς πήγαμε στὸ γάνι, βοίκαμε τὸ Μίχο, τὸν Πατρινοῦ καρροτσέρη, νὰ ψαχογυλιεῖ τὸ σκοπιμένο Τουρκο.

Ἄμα μᾶς εἶπε πετάχτηκε πάνω.
 —Ζεστός ἔννε ἀκόμα! εἶπε παραγμένος.

—Τί κάνεις αὐτοῦ, μορέ;
 —Τὸν ἔμοιολογαῶ μήπως τοῖμαινε καμιὰ... ἄμαρτία.

Καὶ ἔπειτα δείχνοντας τοὺς Βουλγάρους ποὺ φέγαμε, πρόσθεσε:

—Μὲ γειὰ σας μὲ χαρὰ σας, τὸ γουρουνιεπιῶριο!

Πλησίασε κατὸν τοὺς φαντάρους καὶ τοὺς ρωτοῦσε μισιὰ:

—Ἐσπράτε καὶ πλιάτσικα; Ἄν δὲν ἔχετε ποὺ νὰ τὰ βάλλετε, πετάω ἀπὸ τὸ κάρο τὴ γαλιά!

***

Ἐπαυρε πεινά νὰ ἤμερόννη. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔβλαγαν ἡ χανοῦσες κ' ὁ θρηὸς τους ἐζότανε στυγρὸς καὶ λυπηρὸς ὡς ἔδα κάτω. Οἱ ἐνζῶνοι σιτανάιζαν καὶ φουσοῦσαν τὴ φωτιά, ὡς ποὺ σάν ἐξωτικά κῦρια, ἰψηλὴ καὶ καθαροῦ, ἀνατήρσε ὀλόγηρη ἡ φλόγα ὡς τὸ ταβάνι. Δὲν ἴτανε γιὰ ἵππο πεινά! Ἐθάλαμε δίπλα τοὺς κοιματηγῆδες κ' ἐκάταμε στὴ φωτιά τριγύρω. Ὁ Μίχος διαρκῶς σούρνανε κοντὰ στοὺς κοιματηγῆδες.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ξ ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ἄσπρη πεινά νὰ ἤμερόννη. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔβλαγαν ἡ χανοῦσες κ' ὁ θρηὸς τους ἐζότανε στυγρὸς καὶ λυπηρὸς ὡς ἔδα κάτω. Οἱ ἐνζῶνοι σιτανάιζαν καὶ φουσοῦσαν τὴ φωτιά, ὡς ποὺ σάν ἐξωτικά κῦρια, ἰψηλὴ καὶ καθαροῦ, ἀνατήρσε ὀλόγηρη ἡ φλόγα ὡς τὸ ταβάνι. Δὲν ἴτανε γιὰ ἵππο πεινά! Ἐθάλαμε δίπλα τοὺς κοιματηγῆδες κ' ἐκάταμε στὴ φωτιά τριγύρω. Ὁ Μίχος διαρκῶς σούρνανε κοντὰ στοὺς κοιματηγῆδες.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Ὁ φίλος σας Τρέχα-γύρευε...

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Μέσα στὴν οὐράνια ἀκτινοβολία καὶ λαμπρότητα τοῦ Παραδείσου, ἀπ' ὅλη τὴ σὺνᾶξι τὸν Χερουβὶμ καὶ τὸν Σεραφὶμ μονάχα ἕνας ἄγγελος φαίνεται σκεταζοῦ καὶ μελαγχολικός.

—Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε μὲ καλοσύνη ὁ Κύριος. Γιατί δὲν χαίρσαι καὶ σὺ καὶ δὲν ψάλλεις ἔπος βλοὶ οἱ ἀδελφοὶ σου;

—Ἡ χαρὰ μου εἶνε ἴση μὲ τὸν ἄλλον, Κύριε, ἀπάντησε ὁ ἄγγελος.

—Ὄχι, σὲ βλέπω κάτω στενοχωρημένον, εἶπε ὁ Πανάγαθος.

—Ἄσπρη πεινά νὰ ἤμερόννη. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔβλαγαν ἡ χανοῦσες κ' ὁ θρηὸς τους ἐζότανε στυγρὸς καὶ λυπηρὸς ὡς ἔδα κάτω. Οἱ ἐνζῶνοι σιτανάιζαν καὶ φουσοῦσαν τὴ φωτιά, ὡς ποὺ σάν ἐξωτικά κῦρια, ἰψηλὴ καὶ καθαροῦ, ἀνατήρσε ὀλόγηρη ἡ φλόγα ὡς τὸ ταβάνι. Δὲν ἴτανε γιὰ ἵππο πεινά! Ἐθάλαμε δίπλα τοὺς κοιματηγῆδες κ' ἐκάταμε στὴ φωτιά τριγύρω. Ὁ Μίχος διαρκῶς σούρνανε κοντὰ στοὺς κοιματηγῆδες.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Οἱ Βουλγάροι δὲν μίλουσαν. Φουσοῦσαν μόνον κ' ἐφρούσκωναν κ' ἐβραζαν καὶ χαρκαλιζανε ἀπὸ θυμῷ.

—Σάν ἀσκὰ μὲ μοῦστο κάνουν!... Σαναιπε ὁ Πατρινοῦ.

—Τοὺς ψάξτε αὐτούς; Πρῆται νὰ τοὺς ἐξελωφόουσιμ, μὴν πάνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι καὶ κορσατοῦνε στὸ δρόμο! ἔλεγε.

Καὶ ἔπειτα, κιττάζοντάς τους ἔτσι ἴσιους, ψηλοὺς, γοντρουῦς καὶ στρουγγυλοὺς καὶ κόκκινους, γεμάτους λήγδα καὶ ξεφτύδια, εἶπε:

—Γιὰ κῆττάξέ τους! Σάν σαλιτσιότα εἶνε, ποὺ τὰ δωζῶσανε ἡ γάτες!...

Ἄνοιξε τὰ λευκὰ του φτεροῦ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ γῆ...

